

[Enggaard]

Det gælder også, at den traditionelle neutralitetspolitik, som vi f.eks. har set den i Sverige, er i opbrud. Ganske vist siger man stadig væk, at man er alliancefri i fredstid og neutral i krigstid, men det er jo svært at fortolke neutralitetsbegrebet i dagens Europa, for hvad er man neutral i forhold til? Og det udenrigspolitiske samarbejde i EF har ubestrideligt en forsvarspolitisk dimension, som er påtrængende nødvendig. Det har givet en realistisk holdning, synes jeg, både fra svensk og finsk side i forbindelse med deres ansøgninger om EF-medlemskab og dermed også en åbning over for et samarbejde i forhold til NATO og i forhold til Vestunionen.

En debat er så småt ved at komme i gang. Jeg har noteret mig, at der ikke i den hidtidige debat har været politiske indlæg til fordel for en nordisk forsvarsunion, men at tankerne går på et øget nordisk samarbejde via en europæisk model – helt på samme måde, som vi har set det inden for det økonomiske område, hvor det nordiske mere dybtgående samarbejde skabtes via et fælles europæisk regelsæt.

Vi har her på det sidste set en svensk enhed træne i Oksbøl med en dansk panserenhed, og i Jugoslavien er NATO en vigtig og nødvendig baggrund for den nordiske enheds sikkerhed, så i praksis er et samarbejde begyndt, og det hilser jeg med glæde.

Hr. Anker Jørgensen brugte på et tidspunkt udtrykket berøringsangst, og jeg vil her notere mig, at den traditionelle berøringsangst i forhold til NATO altså tydeligvis er i aftagende.

Vi har en særlig forpligtelse og interesse i de nordiske landes forhold til Baltikum. Jeg forventer, at det forslag, som også hr. Engell omtalte, i anledning af at sessionen må forventes at støtte en opfordring til Rusland om en hurtigere tilbagetrækning af deres tropper fra Estland og Letland, vil kunne samle bred tilslutning. Jeg tror, det er vigtigt med en sådan fælles nordisk tilkendegivelse i forhold til vores naboer.

Om rådets virke i øvrigt vil jeg sige, at jeg tror, vi stadig må notere, at statsministrenes stærkere rolle i arbejdet er vigtig. Jeg tror, det er vigtigt også, at det aktive formandskab på alle niveauer videreføres. Jeg tror, det er en gevinst, at øjnene hviler på ét land med hensyn til, hvem der har ansvaret for den videre fremdrift, og jeg tror også, det er rigtigt at prioritere

nogle områder som en arbejdsmetode, så vi ikke fortaber os ud i alle hjørner på én gang.

Det, vi drøftede under den sidste debat, vi havde her i Tinget, var spørgsmålet om parlamentarikerens indflydelse på budgettet. Jeg er glad for, at den appel, der lød ikke mindst fra Venstres side i den sidste debat om, at parlamentarikerne påtager sig ansvaret ikke alene for det søde, men også for det sure i den proces, der har været i mellemtiden, har resulteret i, at parlamentarikerne i praksis har været i stand til at finde en løsning på budgetproblemerne.

Rammen er fortsat 650 mio. kr. – og der er næppe basis for mere med de økonomier, de nordiske lande har – men det er også værd at notere sig, at de nemme forslag om at løse parlamentarikerens problemer med prioritering jo ikke er løst ved, at man har forøget rammen, men ved, at man har påtaget sig netop prioriteringens byrde.

Vi har ganske vist set, at et overskud fra 1992 på godt 30 mio. kr. har været en hjælp i denne proces, men der har ikke været og er efter min opfattelse ikke brug for, at Ministerrådet går ind og giver andre løsninger end dem, parlamentarikerne har eller vil finde frem til i den nærmeste tid. Dog tror jeg, vi må se i øjnene, at processen vil blive vanskeligere næste år, hvor overskuddet må forventes at være mindre.

Den debat, som sessionen vil have om beskæftigelsesproblemerne, er uden tvivl vigtig og vil også komme til at afspejle nogle af de principielle forskelle, som partigrupperne vil have på spørgsmålet om, hvordan man skal løse dette problem. Også Venstre har som medlem af midtengruppen været med i det forslag, som stilles og skal behandles på sessionen i den sammenhæng.

Jeg noterede mig betydningen af infrastrukturinvesteringen og i den forbindelse samspillet med Den Nordiske Investeringsbank. Jeg tror, infrastrukturinvesteringer i Norden er meget produktive og på længere sigt vil være med til at trække økonomien i gang i vore lande og er et af de vigtigste områder, hvor et tæt nordisk samarbejde kan være formidleren af en fremdrift med hensyn til beskæftigelsen.

Ministeren nævner i sin redegørelse det nordiske tv-samarbejde. Venstre er tilfreds med den holdning, som regeringen har lagt frem i redegørelsen, og vi kan tilslutte os, at der ikke